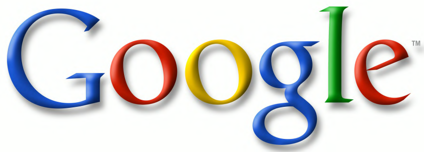
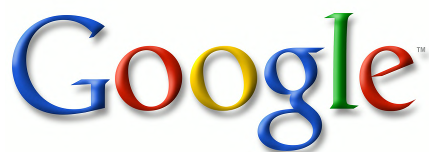
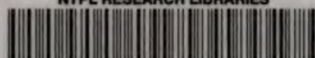
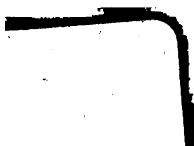

NYPL RESEARCH LIBRARIES
3 3433 07586866 5

Høst-Gildet.

Et Syngespil

i een Act.

Ved

Thomas Thaarup.

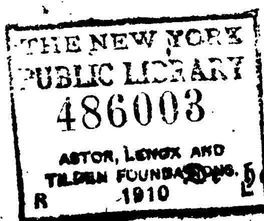
Sat i Musik af

Hr. Capelmester Schulz.

[redacted] Tredie forandrede Oplag.

[redacted] r.

Kiøbenhavn, 1793.
Forlagt af Johan Frederik Schultz,
Hof- og Universitetsbogtrykker.

De handlende Personer.

Hans, en Sjellandsk Selveier-Bonde.	Hr. Musted.
Henrik, en Holsteensk Bonde, Broder til Hans	s Gielstrup.
Tord Halvorsen, en norsk Bonde.	s Knudsen.
Halvor, hans Søn, afskediget Garde.	s Rosing.
Peter, Henriks Søn, Skipper.	s Saabye.
Anna, } Hans's Døttre. s	Mad. Berthelsen.
Grethe, } s	Jfr. Morthorst.

Chore

Af Bønderfolk.
Af Landsoldater.
Af Matroser.

Scenen er en Landsbye i Sjelland.

Ved atter at udgive dette mit første originale Forsøg i det Dramatiske med de nødvendige Forandringer, aflægger jeg min Takſigelse til mine Landsmænd for det Bifald og den Opmuntring, de have givet mig til at gaae frem paa denne vanſkelige Bane. Jeg har nydt den ſjældne Lykke, ved en højtidelig og glædelig Begivenhed, i landlig Sprog og Sæder at udtrykke en Deel af den ubrødelige, den varme Troſkab og Hengivenhed, der besjæler to Rigers Folk for det Kongehuus, ſom de lyde af Pligt, men elſke ved Valg, og derfor gierne lyde. En vigtig Deel af denne Lykke ſkylder jeg Hr. Capelmeſter Schulz, en Mand, hvis Kundſkab og Smag fortjener al den Agt, ſom danſke Mænd kunne give en Konſtner i

dette Fag, o[illegible] Hjerte har Ret til alle Godes Venskab. — [illegible]t meget vore agtværdige Skuespillere og Skuespillerinder bidrage til at hæve og forskjønne en Landsmands Arbeider, behøver jeg ikke vidtløftig at forklare for et Publicum, der ved mange Lejligheder, men især ved at have seet Høstgildet opført, visselig ligesaavel giver dem denne fortiente Roes, som jeg skylder dem offentlig Tak.

Første

Første Scene.

Anna

kommer ind med sit Strikketøi; hun seer af og til hen ad Veien, som fører til Landsbyen, som om hun ventede nogen. Hendes Adfærd forraader Uroelighed,

Romance.

Nys fyldte skjøn Sired det attende Aar,
Var roelig i Vinter og munter i Vaar,
Som Bækken i Engens det blomstrende Skiød,
Saa stille saa klare de Dage henflød.

From var hun i Hjertet, i Adfærd saa blid,
Var rød som en Rose, som Lillien hvid;
To Øine hun havde saa klare, saa blaae,
Som Himlen, til hvilken hun sørgefrie saae.

Hun bandt uden Hensigt den skiønneste Krands;
Var altid den første i Sang og i Dands.
Saa mangen stolt Ungkarl forelskt hende saae;
Men haabløse lod hun dem alle bortgaae.

Rask ride de Bønder nu Sommer i Bye,
De Sange de lyde saa høit udi Skye;
Sin Oluf ved Gildet hun første Gang saae,
Veltalende Øine hinanden forstaae.

Han elsker nu Sired, og elskes igjen;
Hun græder, da Oluf fra hende drog hen.
Med Glæde hun seer ham at komme til Bye,
Og naar han bortdrager, hun græder paa nye.

O Halvor! min Skjæbne skjøn Sireds er lig,
Saa frygter, saa haaber, saa elsker jeg dig.
O Halvor! med dig drog min Roelighed hen,
Din Gjenkomst allene kan bringe mig den.

Anden Scene.

Grethe

kommer listende sig bag ved Anna; naar denne har udsiunget, gientager hun med Munterhed de tvende sidste Vers:

O Halvor! med dig ꝛc.

Hvor jeg beklager dig! dog, trøst dig Pige!
Der tør vel blive Raad . . .

Anna.

Min kjære Søster!
Du kan vel være glad: du elsker ikke.

Grethe.

Og, hvem har sagt dig det? fordi jeg spøger,
Og ej gaaer eensom, tankefuld, og sukker;
Er jeg da meer af Stok og Steen, end andre?
Nej Søster! jeg har Lyst at skrifte for dig,
Jeg elsker.

Anna med Forundring.

Hvem?

Grethe.

Ih nu! jeg elsker Peter.

Anna

Anna.

Hvem? Peter?

Grethe.

Jeg vil sige dig i Korthed,
(Skjønt nogle meene, Kjærlighed er snaksom)
Hvordan det staaer imellem mig og Peter:
Fra første Dag, han kom herhid til Gaarden,
Saae han saa mildt til mig, og venligt trykte
Han snart min Haand, snart kaldte mig sin Grethe.
Jeg tænkte først, det var saa Søemænds Sæder,
De gantes gjerne, siger man, med Piger;
Saa gav jeg Spøg for Spøg, og ligeledes
Jeg kaldte ham min Peter.

Anna.

Spøg blev Alvor,
Ei sandt, min Søster?

Grethe.

Jo det ramme Alvor.
I Morges tidlig foer han til sit Fartøi,
For ret at pynte sig; thi du maae vide,
I Dag har han besluttet at begiere
Mig af min Fader, og jeg tør dog haabe,
At han faaer Ja?

Anna.

Du lykkelige Pige!
Vist tør du haabe; Anna kan kun frygte.

Grethe.

Nu, hvorfor frygte? er din Knud ej stræbsom,
Og skikkelig, og født, som vi, af Bønder?
Har ei vor Fader sagt: "at flinke Hænder

"Og ærligt Hjerte er den sande Rigdom:
"At den, som ædelt giør, kun han er Adel."
Og passer det sig ikke alt paa Halvor?
Hvad vil du meer? Saa ønsker just vor Fader
Sin Dotters Mand; og noget er i Gjære:
De Gamle har i Dag saa travlt; de tale
Om Udstyr, Fæstens Øl, og Sønnesønner.
Det er om os, de tale. O! jeg tænker,
At alt er kant og klart med os før Aften.

Anna.

Det give Gud! Jeg er i Dag saa bange,
Saa underlig.

Grethe.

Friskt Mod, min kjære Søster!
Troe mig, du faaer din Halvor, jeg min Peter.

Førstkommende Majdag vort Bryllup skal staae,
Den skjønneste blant vore Dage.
Saa faer jeg med Peter paa Bølgen den blaae,
Du blir hos vor Fader tilbage.
I Arbeid og Færdsel gaaer Sommeren hen,
Om Høsten saa samles vi glade igien.

Saa kommer din Grethe vel eengang en Høst;
Hvad Hæld er mod hendes at ligne?
En diende Søn ved et moderligt Bryst.
O! ham skal vor Fader velsigne,
Og knæesætte Drengen, og sige saa froe:
Bliv Mand, bliv din Konge, dit Fødeland troe.

Men jeg maae ind og see til vore Gamle;
Jeg troer de kommer — lad os gaae tilside;

Gaae

Gaae du i Stegerset og reed til Davre,
Jeg staaer imidlertid bag disse Buske,
Og hvad jeg hører, skal du faae at vide.

Tredie Scene.

Hans og Henrik.

kommer ud fra Huset, og sætter sig begge paa en Bænk under Træerne, bag hvilke Grethe staaer.

Hans.

Ja Broder! Himlen gav mig meget mere,
End hvad jeg turde haabe, kunde ønske —
O! meget gjør mig denne Dag mærkværdig:
I Dag for tvende Snese Aar, da sad jeg
For første Gang paa dette Sted; da tænkte
Jeg ikke paa at eje al den Velstand,
Og at jeg skulde fundet her en Hustrue,
Saa from, saa huuslig ... hun er ikke mere,
Hun er hos Gud ...

Henrik.

Ih nu, min kjære Broder!
Det er vor Lod at give Plads for andre,
Det er nu eengang saa.

Hans.

Min ældste Datter
Er ret et Contrafei af salig Grethe:
From, huuslig, klog, og tarvelig, og stille.
Dog har hun lært lidt meer end andre Piger;
Thi uden det, at hun forstaaer sin Gjerning
I Huset, som sig bør; saa kan hun knipple,

Og sye i Ramme, og har lært at skrive,
Og Strengeleeg og Sang; dog alt til Maade. —

Henrik.

Saa bør det være; det er Viv for Peter!
From, huuslig, klog, for alle Ting hans Lige.
Han er just ikke nogen hverdags Skipper;
Han veed Latin og Fransk; det var min Meening,
Han skulde været Præst; men Knøsen vilde
Langt heller gaae til Søes. Saa gaae da, svarte
Jeg ham, og bliv en kjæk, erfaren Søemand;
Jeg vil ej tvinge dig med Magt til Bogen;
Thi tvungen Hund, min Broer! jog aldrig Hare.

Hans.

Nej! Tvang gjør sjælden Gavn.

Henrik.

Og man kan tjene
Sit Land og Konge, i hvad Stand man stædes,
Naar dette kun er rigtigt vejer sig paa Hiertet. Nu
saa foer han
Først som Matros, og siden blev han Styrmand,
Og derfor tiente han paa Kongens Skibe;
Var yndet af sin Overmand, var æret
Af Undermand, og elsket af sin Lige.
Nu mærkte jeg, at Knøsen vilde fremad,
Og var paa rette Vej; seer du, saa kjøbte
Jeg ham et Skib, og nu har han alt faret
Med det i fire Aar; er kjæk, forsigtig,
Forstaaer sin Dont, og er sin Faders Glæde.

Hans.

Ja vore Børn vil vorde lykkelige,
Og glæde os paa vore gamle Dage.
O! det er godt, at Lige søger Lige.
Din Peter er just rette Mand for Anna.

Henrik giver Hans Haanden.

Saa Broder, mellem os er Sagen afgjort.

Hans.

Broer! denne Dag er os en dobbelt Højtid:
Først skal vi glæde os ved Himlens Rundhed,
Den har belønnet vore Hænders Arbejd'
Med en velsignet Høst; see hist staae Hæser
Ved Hvermands Gaard, og fuld er Hvermands Lade.
Dernæst troelover jeg min ældste Datter;
Ved hendes Fæstensøl vil vi erindre
Vor gode Konge, Fredrik og Marie,
Og hele Kongehuset, og de Ædle,
Som raade Kongen vel til Bondens Beste.

Henrik

tager sin Hat af, og folder sine Hænder.

Gud signe dem, og giv dem glade Dage,
Og fromme Børn, som kan og vil det Gode!

Hans

som ligeledes har taget sin Hat af, og foldet sine Hænder.

Gud høre det! saa fremmes Landets Bedste,
Og Hvermands Tarv, saa gaaer hver Olding roelig
Ned i sin Grav, naar det er Himlens Villje. —

Men

Men Hillemend! det er alt høit paa Dagen;
Vort unge Mandskab dvæler noget længe
At komme hjem; dog veed jeg vist, de kommer
I Dag. For dem har jeg opsat mit Gilde;
De ere flinke Folk, Soldat og Bonde,
Det er en hæderlig og god Handtering
At dyrke og forsvare Fødelandet.
Og her ved Friehedsstøtte staaer vor Høitid,
Den satte vi til et erkjendtligt Minde;
Skjønt den er ikke konstig, er den velmeent;
Thi føle kan vi under Vadmels Kofte.

Henrik.

Et ærligt Hjerte trænger ei til Fløjel. —
Kom! lad os gaae, og tænke paa vor Høitid.

De gaae bort; saasnart de ere borte, kommer Grethe frem.

Fjerde Scene.

Grethe.

Gud bedre mig! mit Haab forsvandt, som Duggen!
Hvi saae jeg ham? mit uerfarne Hjerte
Let overgav sig ... tage det tilbage ...
Hvor kan jeg det? Gud! ... nej, det er umueligt.

Eene dig min Sjæl begjærte,
Evig vil dit Minde boe
I mit kummerfulde Hjerte,
Uden Glæde, uden Roe.
Mine Ungdoms fejre Dage

Taare-

Taaresulde svinde hen,
Og hver Midnat skal jeg klage,
Uden Trøst, og Haab og Ven! —

Der kommer min ulykkelige Søster!

Femte Scene.

Anna. Grethe.

Anna med Munterhed.

Nu, bedste Grethe! tør vi begge haabe?

Grethe nedslaaet.

Det er forbi.

Anna.

Forbi! hvordan? jeg skjælver!
Hvordan forbi? sig frem!

Grethe.

Du ægter Peter!

Anna.

Jeg Peter?

Grethe.

Ja! saa er vor Faders Vilje.

Anna.

Nei Søster! aldrig, aldrig ægte Peter!
En hellig Eed forbinder mig med Halvor,
Og meer end Eed forbinder mig mit Hjerte.
Hans er det, og min Gave var frivillig;
Jeg agter Peter, han er riig, forstandig,
Han er min Ven; men ingen, uden Halvor,
Skal eie mig, skal kalde mig sin Kone.

Grethe.

Grethe.

Gud! skal vi krænke vores fromme Fader?

Anna med Heftighed.

Nu Gud velsigne dig! fordi du nævnte
Vor fromme Fader!

Grethe.

Fat dig, fat dig Søster!

Anna.

O! jeg har fattet mig — jeg har en Fader!
Ja Fader! jeg vil flye i dine Arme,
Bekjende for dig: at jeg elsker Halvor.
Din Anna skal gjenkalde i dit Minde,
Hvordan du fældte Taarer med min Moder
Ved Livets første Lyd fra mine Læber.
Hvor kjærlig listed du dig til min Vugge,
Naar du kom hjem af Marken fra dit Arbejd,
Og kyste mig? Har du ej selv fortalt mig,
Hvor [illegible] Glæde greb dit hele Hjerte,
Da jeg for første Gang dig kaldte Fader?
O! skulde jeg paa denne blide Morgen
Dig have kaldet sidste Gang min Fader!

O Fader! aldrig kan du glemme,
Hvor højt din Datter elsker dig.
Naturens skjønne, milde Stemme
Skal tale i dit Bryst for mig.
Du skal mit taarefulde Øie,
Du skal mit bange Suk forstaae;
Jeg skal din Sjæl til Medynk bøje,
Med Tillid jeg til dig vil gaae.

Begge.

Begge.

Nej Fader! aldrig kan du glemme,
Hvor højt din Datter elsker dig.
Naturens skjønne, milde Stemme
Skal tale i dit Bryst for mig.

Anna.

Kom Søster! følg mig! lad os begge ile,
Omfavne vores Faders Knæ, og bede:
Han skal ej være døv mod vore Bønner,
Ei følesløs ved sine Døttres Taarer.

De gaae bort.

Sjette Scene.

Man hører langt fra Musik af de hjemkommende Soldater; Bønder af hver Alder og Kjøn komme frem, for at modtage dem.

Chor

af de kommende Soldater.

Fædrene Boelig, o straatakte Hytte!
Modtag hvert Hjertes erkjendtlige Røst:
Dig Arbejd berige, dig Kjærhed beskytte,
Boe Fromhed og Mod i hver Bondemands
Bryst.

Saa nytte vi Fredens velsignede Dage,
Vor Frihed opmuntre til Flid;
Men kommer en Krig, uforfærdet vi drage
Mod Dannemarks Fiender i Strid.

Chor

af Piger og Koner.

Velkommen! velkommen tilbage!
Saa glade vi see Jer igien,
Hver Ægtemand favne sin Mage,
Hver Fæstemøe hilse sin Ven.

En Fader og Moder.

Velkommen hiem hver elsket Søn,
Hver Faers og Moders Trøst og Glæde!
Vær kiæk og god, det er vor Bøn,
Og Gud bønhøre det vi bede.

En Olding med tvende Sønner.

Solo.

I Freden blev min Isse graae,
Saa herligt Gud mit Arbejd lønner,
Jeg Trældoms Lænker brudte saae,
Og jeg har frie og kiekke Sønner.

Trio.

Velsigner Kongen alle Mand,
Thi han har adlet Bondens Stand.

Chor.

O Gud! velsigne Christian,
Thi han har adlet Bondens Stand.

En Bondedreng.

Endnu kan jeg kun Ploven kiøre,
Og maae i Skolen gaae;
Men Landsoldat det vil jeg være,
Og Exercitsen lære.

Saa

Saa skal jeg eengangVærget føre,
Og under Fredriks Fane staae.
I Freden skal jeg Ploven kjøre,
I Fejde Danmarks Fiender slaae.

Chor.

O Gud! velsigne Christian;
Thi han har adlet Bondens Stand.

En Bondepige.

End tæller jeg kun femten Aar,
Og er en fattig Landsbyepige;
Men ingen Mand mit Hjerte faaer,
Som ej er god og kjæk tillige.

Chor.

O Gud! velsigne Christian!
Thi han har adlet Bondens Stand.

Smeden.

Sværd og Plovjern kan Hans Smed,
Smedde i sin Esse;
Plovjern jeg laver smukt i Fred;
Men til Strid jeg Sværd kan hvæsse,
Være i Fred til Krig parat,
Saa bør den danske Landsoldat.

Chor.

Være i Fred til Krig parat,
Det bør den danske Landsoldat.

Fædrene Boelig, o straatakte Hytte!
Modtag hvert Hjertes erkjendtlige Røst:

Dig Velstand berige, dig Frihed beskytte,
Boe Fromhed og Mod i hver Bondemands Bryst.

Med dette Chor forlade samtlige Skuepladsen.

Syvende Scene.

Halvor allene.

Modtaget eders Ven, frugtbare Sletter!
Modtager fra mit rørte, glade Hjerte
Min Tak, for hver en blid, lyksalig Time
Jeg nød, for dem jeg her endnu skal nyde.
Her kom jeg fremmed, langt fra Fødelandet,
Med Veemod tænkte jeg paa Fædre Fjælde;
Jeg mindtes hver en Høj, hver Dal, hver Klippe!
O! hver en Fryd fra Barnsdoms blide Dage.
Da runde mange, mange tunge Taarer;
I Drømme stod mit elskte Norge for mig,
Jeg saae dets Klipper, hørte Strømme dundre,
Og Vinden suse giennem Graneskove.
Da strakte jeg de længselfulde Arme,
For at omfavne en graahærdet Fader —
Og vognede forladt, og fremmed — eene —
Nu aabnede du mig en gjæstmild Bolig,
O Dannemark! her fandt jeg Ven, og Fader,
Og meer end alt! her vandt jeg Annas Hjerte.
Ja Himmel! tør en dydig Elskov haabe?
Et skyldfrit Liv har du forjættet Glæde.
Saa hør mig: ei om Guld jeg dig anraaber,
Velsign mit Ansigts Sveed, og giv mig Anna.

Him-

Himmel! hvad ligner min Lykke,
Salige navnløse Lyst!
Nu jeg min Anna skal trykke
Tæt til mit brændende Bryst.
Herligste blant mine Dage,
Naar jeg tør kalde dig Mage,
Naar vi skal dele de nøjsomme Kaar. —
O! naar din Skjønhed forgaar,
Trofast du Halvor skal finde.
Dig skal jeg kalde Veninde,
Dig skal jeg elske med sneehvide Haar.

O kom, min Anna! føel og deel min Glæde.
Kom til din Halvor.

Ottende Scene.

Halvor. Anna.

Anna kommer forvirret frem.

O! hvor er min Fader?
Forgjæves søger jeg, forgjæves.

Halvor.

Anna!

Anna.

Gud, Halvor!

Halvor med Henrykkelse.

O, min gode, søde Pige!
Hvor jeg har længtes efter dig, hvormeget
Jeg har at sige dig; o! hvor jeg talte
Hvert Øjeblik, hvert Fied; hvor slog mit Hjerte,
Da jeg fra Veien kunde sine Kirken,

Og saae din Faders Gaard — o Pige! Pige!
Der findes mangen mere rig og fornem,
Og mere klog, end jeg; men ingen, ingen
Kan elske højere end jeg.

Anna rørt.

Min Halvor!

Halvor.

Nyt bringer jeg dig med fra Hovedstaden:
Min gamle Fader, tænk den sølvgraae Gubbe
Er rejst herned, han vilde see sin Konge,
Og Fredrik, og hans Viv og Kongers Frænder.
Du skulde seet den Gamle, seet hans Glæde,
Alt som han øjnede fra Kongevejen,
Hvor Bonden aag de svære Læs til Laden,
Og dynged' Neger op i høje Hæser.
Ved Bernstorfs Støtte stod den gamle stille
Og taug, og blottede sit sølvgraae Hoved,
Og nejede, og henrykt saae til Himlen.
Med Kraft greb han min Haand, jeg saae hans Taarer,
"Søn, (sagde han) tak Gud, velsign din Konge,
Og lyd hans Bud, og gaae i Døden for ham,
Erindre dig: du er en Guldbrandsdøl.
Og hvad du skylder Land, og mig, og Fædre.
Tænk paa, den danske Bonde er din Broder.
O Søn! o glæd dig med ham for hans Frihed!"

Anna som søger at skjule sin Uroelighed.

O Halvor! hvilken god, elskværdig Fader!

Halvor.

Som din, min bedste Anna! — nu jeg venter
Hvert Øjeblik, at han skal komme; næppe

Fik jeg ham overtalt i Gaar at age.
I Morges sov han hart, saa bad jeg Bonden
At bie ham, jeg vilde ej forstyrre
Hans Søvn, jeg kyste ham, saa løb jeg
Saa læt, saa glad, og iilte til min Anna —
Nær havde jeg for Fryd forglemt min Gave.

Han tager frem et Guldhjerte, for at forære Anna.

Halvor.

Tag dette Smykke, elskte Brud!
Et Billed paa mit Hjerte.

Anna.

Jeg kan det ej, forbarm dig Gud!
Ha! jeg forgaaer af Smerte.

Halvor.

Du kan det ej?

Anna.

O Nej! o Nej!

Halvor.

Det maae Du mig forklare!

Anna.

O Gud! hvad skal jeg svare?

Halvor.

Du vil det ej?

Anna.

O Nej! o Nej!
Jeg vil det; men jeg kan det ej.

Halvor.

Det Falske maae Du aabenbare.

Anna.

Jeg skal min Haand en anden give,
Mit Hjerte jeg Dig evig gav.

Min Bryllupsdag, min Dødsdag blive,
Mit Brudehuus, min Grav!

Halvor.

Du vil Din Haand en anden give,
Den Haand, troløse! Du mig gav;
Du vil mit Hjerte sønderrive,
Og roelig see min Grav.

Begge.

Himmel! hvad os forestaaer!
Ubeskrivelige Smerte!
Knuus, og døv, og dræb mit Hjerte,
At det aldrig mere slaaer.

Halvor vil holde hende tilbage.

Du kan forlade mig, det kan du Anna?

Anna river sig løs fra ham.

Jeg maae, o lad mig ile til min Fader.

Niende Scene.

Halvor allene.

Ja! flyv og iil Troløse! langt fra Halvor;
Det er den Glæde! hvortil jeg har stundet.
Hvad? er det Svaghed, eller er det Lætsind?
Det være hvad det er, mit Haab er intet.
Hvad skal jeg her? hvad holder mig tilbage?
O! jeg vil flye langt, langt fra disse Egne.
Min Afsked har jeg — men, hvorhen? — i Krigen?
Ja! jeg vil stride under Ruslands Fane,
Og søge Døden! Døden vil jeg finde.

Hvor

Hvor Krigstorden dæmper de Døendes Skrig,
Hvor Hingstene vrindske og trampe paa Lig,
Hvor Damp skjuler Solen med kulsorte Skye,
Did hen vil jeg tye.
Min Sjæl sig skal hærde, mit Øre sig lukke.
For Oldingers Bønner og Mødrenes Sukke:
Og breder da Natten sin Flig
Hen over mit Lig;
Min blodige Skygge omkring dig skal svæve,
O! da skal du vogne, og see den, og bæve,
Og kjende din Brøde og mig.
Men frelser mig Skjæbnen til qvalfulde Dage,
Da vender jeg atter i Striden tilbage,
Og Banesaar søger paa nye —
Did hen vil jeg tye.

Han vil gaae bort, men mødes af Hans.

Tiende Scene.

Hans. Halvor.

Hans gaaer ham venlig i Møde, og giver ham Haanden.
Velkommen Halvor!

Halvor.

Tak, min gamle Fader!
For alt det Gode jeg har nydt hos Eder.

Hans falder ham ind.
Nu intet derom ... det var vel jeg traf dig.
Jeg har endeel at flye dig at bestille:
Du er dog vel ei træt af Reisen? sæt dig!

Halvor.

O Nej! jeg er ej træt. For sig selv. Gud! hvilken Marter!

Hans.

Gaae ind, og faae dig noget Mad hos Anna!

Halvor.

O! jeg behøver intet.

Hans.

Nu, saa hør mig:
I Dag har jeg en dobbelt Højtid hos mig,
For Høsten og min ældste Dotter Anna;
Nu maae du ud, og bede Folk til Gilde.
Først skal du bede vore Landsoldater:
Dernæst hver ærlig Gaardmand og hans Qvinde,
Og Karle, Piger, Huusmænd, Børn og Enker.
Jeg vil, at alle skulle glædes med os;
Og du skal være Skaffer ved vort Gilde.

Halvor.

Men jeg er fremmed, er en fattig Tiener.

Hans.

Hvad? fattig? fremmed? o! det var en Usling,
Som turde sige det, at du var fremmed.
Een Faders Børn, een Konges Undersaatter,
Eet Fødeland er Danmark, Norge, Holsteen;
Kun Skarens Folk, den Fejge og den Lade,
Og den, som vil sit Land og Konge ilde,
De være Fremmede i Kongens Riger,
Dem vil vi skye.

Halvor.

O Gud!

Hans.

Hans.

Du sukker Halvor!
I Dag maae ingen sukke ... bie en Kjende.

Han gaaer ind i Huset.

Ellevte Scene.

Halvor allene.

Hvad Synd har jeg begaaet mod dig, o Himmel!
At du nedtrykker mig saa dybt i Støvet?
Tung er din Haand, jeg skjælver under Byrden!
Ha! kan jeg bære den?

Tolvte Scene.

Hans kommer ud med en Flaske og Glas.

See her! det qvæger:
En heel Snees Aar den Mjød laae i min Kjælder,
Den skal herfor i Dag; thi du maae vide,
Den er saa gammel, som min ældste Datter.

Halvor med concentrert Smerte.

Din ældste Datter?

Hans.

Jeg var just i Marken,
Vi pløjede til Vinterfæd, og angest
Gik jeg bag Ploven, Halvor! aldrig, aldrig
Jeg glemmer, da vor Pige kom og raabte:
"Kom hjem! vor Far, vor Moer har faaet en Datter."
O! jeg blev stum af Fryd; og hvad jeg følte,
Det føler kun en Ægtemand og Fader —
Kom! drik engang endnu, det være Annas

Og Peters Skaal, en Søn af Broder Henrik.
De drikke Fæstensøl i Dag — nu drik dog.

Halvor.

De vorde lykkelige! — nu min Fader!
Lad mig nu gaae — nu gaae og rygte
Det Ærende du gav mig! Gud velsigne
Dem begge — eder alle. Han iler bort.

Trettende Scene.

Hans allene; seer efter ham.

Gode Halvor!
Tak for dit Ønske; see hvor flink han løber.
Gid alle Kongens Mænd var troe, som Halvor.

Han gaaer bort.

Fjortende Scene.

Henrik. Peter.

Peter.

O hør min Fader?

Henrik yderlig opbragt.

Intet vil jeg høre.
For Pokker! hvad har min Herr Søn at sige
Paa Pigen? Er hun Herr Captajn for ringe?
Han vil vel giftes med en Kjøbstæd-Frøken?

Peter.

O nej min Fader: hør mig.

Hans.

Med en Dame?
Saa skal det gaae dig, som der staaer i Visen:

En

En Time for Middag Mademen opstaaer,
Saa drikker hun først Sukkerlade,
Og maler sit Ansigt, og kruser sit Haar,
For Speilet hun nejer, og smiler, og gaaer,
Og seer, hvordan det monne lade.
Nu kommer en Straaejunker pyntet og stram:
God Morgen Madam!

Peter.

Fader! luk dog ei dit Øre.

Henrik.

Intet! intet! vil jeg høre.

Man ...er til Middag, naar Klokken slaaer to,
Og sidder til Bords Klokken fire;
Der spotter man Dyden, og Fromhed og Troe,
Saa kommer Kløvrknegt for at skifte vor Boe,
Det kalder man ikke at svire.
Her Hasenfuus har man den Ære at see
Ved sligt Assemblee.

Peter.

Fader! lad min Bøn dig røre!

Henrik.

Intet! intet! vil jeg høre.

I Morgen Madamen er budet til Gjæst,
Det Laug kan hun ikke forsage;
Den unge Herr Spradenfeldt giver en Fest,
Og Huset faaer skøtte sig, som det kan bedst,
Lad Manden kun brumle og klage.
Madamen hun tænker: hvad Øret ei hør,
Det Hjertet ej rør.

Peter.

Peter.

Fader! luk dog ej dit Øre.

Henrik.

Intet! intet! vil jeg høre.

Til alt maae den Ægtemand tie og see,
Skal det ei bekomme ham ilde,
Naar Manden maae græde, Madamen vil lee,
Madamen er Dronning ved hvert Assemblee;
Men Tyende gjør, hvad de ville!
For sildig til Syndernes Kundskab hun kom,
Da Pungen var tom.

Peter.

Fader! luk dog ej dit Øre.

Henrik.

Intet! intet! vil jeg høre. —
See saa Herr Søn, nu kan han holde Bryllup
Med hvem han vil; men om jeg hedder Henrik,
Saa vent han ej af mig den mindste Skilling.

Femtende Scene.

Hans. Henrik. Peter.

Henrik

i det han bliver Hans vaer.

Nu Broer! nu faaer du skjønne Ting at vide!
Tænk! min Herr Søn vil ikke ægte Anna?
Nu! hvorfor taler da Herr Junker ikke?

Hans til Peter.

Nu, jeg vil ikke tvinge ham til Pigen;
Hun faaer sig vel en Mand.

Henrik falder ham ind.

Hvad! tvinge? tvinge?
Nu skal han gifte sig.

Hans.

Nej Henrik! hør mig:
Med hvem du ellers vil; men ej med Anna.
Men siig mig: hvad har du da at udsætte
Paa Pigen?

Peter.

Intet, bedste Farbroer! intet!

Henrik.

Han, o! han har vist Ret.

Hans falder ham ind.

Nu roelig Broder!

Hans til Peter.

Men, siig mig Aarsag? . .

Henrik.

Min højlærde Herre!
O! lad os høre, hvad hans Viisdom udfandt
For Finte!

Peter.

Bedste Fader! dæmp din Vrede,
Og hør mig: gjerne skulde jeg dig lyde;
Men viid, mit Hjerte er ej meer mit eget.

Henrik.

Der har vi det.

Hans.

O tie dog, gode Broder!

Peter.

Forgjeves strider man mod Strøm og Stormen,
Forgjæves strider man mod Elskovs Vælde;

Jeg

Jeg rødmer ej ved den mit Hjerte valgte.
Din Datter elsker jeg.

Hans.

Min Datter?

Henrik. med Forundring.

Grethe?

Peder.

Ja! Grethe elsker jeg, din yngste Datter!

De to Gamle staae i Forundring og Uvished.

Min hele Sjæl for Grethe brændte,
Fra første Dag jeg hende saae.
Selv Himlen denne Lue tændte,
O! den kan aldrig undergaae.
Jeg hendes Haand paa Hjertet lagde;
Hun rødmende tilsmilte mig.
Vort Øie taust hinanden sagde:
Jeg elsker dig!

Henrik. ved sig selv.

Nu! det er ei saa ravgalt, som jeg tænkte,
Der er dog Meening i, hvad Knægten siger.

Sextende Scene.

Grethe og Anna. Personerne af forrige Scene.

Peter.

Der er hun selv — kom Bedste! kom og hjælp mig!
Forson min Fader, bøj din Faders Hjerte.

Hans.

Du elsker Peter?

Grethe.

Grethe.

Ja, min bedste Fader!
Jeg elsker ham! —

Hans.

Nu, Anna!

Anna.

O, min Fader!
Du veed, jeg skjulte aldrig noget for dig;
Du var fortroelig med mit Hjertes Tanker.
Saa gjærne havde jeg bekjendt det for dig:
At jeg, tilgiv mig — at jeg elsker Halvor.
Men veed jeg, hvad det var, der bandt min Tunge
Hver gang jeg vilde tale? nu just kom jeg.
For at tilstaae dig alting.

Hans.

Piger! Piger!
Men, hvorfor taug I for Jer gamle Fader?
Har jeg fortjent det af Jer?

De kysse tause hans Haand, og slaae Øinene ned.

Nu, min Broder!
Hvad raader du i denne Sag?

Henrik.

som er bleven rørt.

Min Meening
Er den: giv hver af dem med den, hun elsker;
Og du, Herr Søn! tak du din gode Stjerne,
At, skjønt din Fader var af anden Meening,
At han dog uden Skam kan give efter.

Peter.

Min Fader! hvis du læste i mit Hjerte —

Henrik.

Henrik.

Det troer jeg nok, naar Herren faaer sin Villie.

Peter.

Min elskte Grethe!

Grethe.

Peter! hvilken Lykke!

Til Anna:

Seer du! jeg faaer min Peter, du din Halvor!
Førstkommende Majdag vort Bryllup skal staae.

Anna.

Pige! Pige! fra Sorg til Glæde er en Haandevending.

Grethe.

Der kommer Halvor og hans gamle Fader!

Hans.

Tys! lad os høre, hvad han vel vil sige.

Syttende Scene.

Personerne af forrige Scene. Halvor.

Halvor med sin gamle Fader ved Haanden, kommer ilende ind.

Halvor.

Kom Fader! see der staaer din Søns Velgjører:
Tak ham, beed ham Farvel, og flye med Halvor.

Til Hans:

Tilgiv mig Hosbond! jeg forlader eder
I uret Tid; men hør mig, og frikjænd mig.
At jeg har tjent dig troelig, Fader! veed du;
Det var min Pligt, og derfor blev jeg lønnet;
Men at jeg elskede din Datter.

Hans.

Hans.

Veed jeg.

Anna med en Følelse.

Min Halvor!

Hans til Anna.

Tie, og lad ham tale Anna.

til Halvor.

Nu vel, nu videre?

Halvor.

To Aar bar jeg lønlig

Min Kjærlighed.

Hans.

Hum! det var noget længe.

Halvor.

Du spotter.

Hans

Nei!

Halvor.

Hvor du kan være grusom!

Hans.

Ej heller.

Anna

Bedste Fader!

Hans.

Tie dog, Pige!

Halvor.

Nu, da jeg drog fra Hiemmet først, min Fader!
Jeg skyede Anna, vilde ikke sige
Farvel — jeg gik; men Anna stod i Porten,
Bad mig Farvel! o Gud! med hvilken Stemme!

 Nu-

Nu brød mit Hjerte ud, vi svoer hinanden
En evig Troe.

Hans.

See! det gik saare hurtigt.

Thor Halvorsen
som er bleven utaalmodig.

Kom Søn! og lad os gaae.

Halvor.

Strax har jeg udtalt.
Din Broersøn Peter har en grundriig Fader.

Henrik.

Nu, nu! saa lovlig.

Halvor.

Lad ham ægte Anna,
Han elske hende! ak! med bedre Lykke,
End jeg. Farvel!

vil gaae, Hans holder ham tilbage, tilligemed hans Fader.

Hans.

Saa troer du, at Hans Jensen
Betragter Anna, som det Korn, han fører
Til Torvs i Kjøbenhavn, og som han sælger
Til højest Priis? Saa giør vel fomme Fædre:
De sælge Døttrene, som andre Vare;
Saa handle, hvo der kan, Hans Jensen ikke!
Paa Ægtestand beroer al huuslig Lykke,
Vort Valg maae være frit — du bruser, støjer,
Som du saa tidt fortalte mig om Sarpen;
Giv nu lidt Tid, og hør, hvad jeg vil sige,
Det er paa Riim; thi ogsaa jeg kan digte:

Jeg

Jeg fremmed her til Stedet kom,
Var faderløs og langt fra Frænder;
Mit Hjerte var min Eiendom,
Og tvende arbejdvante Hænder.
Her gamle Morten fæsted' mig,
Og han har gjort mig lykkelig.

Han var en klog og ædel Mand;
(Thi Adel kan en Bonde være)
Hans Stolthed var hans Bondestand,
Hans Ærlighed det var hans Ære.
Han var sin Gud og Konge troe,
Hans Liv var Fryd, hans Død var Roe.

En Helligaften som vi sad,
Lidt før vor Moder Dugen bredte,
Den gamle spurgte mig saa glad:
Hør Hans, vil du vel ægte Grethe?
Min Glæde var mig Tungebaand,
Jeg kyste taus hans Faderhaand.

Nu Halvor! du har dog forstaaet min Vise?

Halvor i Uvished.

Tilgiv mig.

Hans.

Jeg vil see at gjøre Gjengiæld.
Kom Anna! giv ham Haanden!

Halvor.

Fader! — Pige!

Anna.

Min elskte Halvor!

Tord Halvorsen.

Gode danske Broder!
Velsign dig Gud! der, tag en Nordmands Næve,
Og tag hans Tak, uskrømtet som hans Hjerte!
Søn! du er lykkelig! jeg gamle Gubbe!
O! jeg skal raabe højt blant mine Fjelde,
Jeg skal fortælle alle mine Grander,
Hvormeget godt jeg nød hos danske Bønder.
Ja Broder! du har handlet som en Konge,
Og du fortjæner Navnet af en Fader,
Og du, min Søn! stræb nu, du kan fortjene,
At du med Ret kan kaldes deres Landsmænd.

Henrik.

Ej godt Folk! ej! vi er jo alle Landsmænd,
Een Faders Børn, een Konges Undersaatter.

Tord Halvorsen.

Og alle frie Folk og lykkelige.

Han trækker en Pung frem.

See her, min Søn! tag disse gamle Penge,
De var bestemt vor Kronprinds til en Gave;
Men Fredrik trænger ej til mine Penge.
Desuden veed han, hvordan Nordmænd tænke:
Det Konger trænge til, den Rigdom har han!
Alt Folkets Kjærlighed, kun den han søgte!
Han fandt den og i Danmark, Norge, Holsteen;
Den Skat, den kan, den vil han aldrig øde.

Henrik.

Den gaae i Arv til Danmarks sidste Konge —

Hans.

Nu Børn! saa giver nu hinanden Hænder.

De troelovede give hinanden Hænder.

Og han, som giver Kornet Væxt og Kjærne,
Velsigne Jer; naar I ham dyrke gjerne.
Betænker Børn! Gud giver Fuglen Føde;
Men lægger den dog ikke i hans Rede.
For alting værer troe mod Land og Konge,
Opdrager Jere Børn i Dyd og Fromhed,
Og lærer dem at elske Fødelandet;
Saa skal I efterlade Jer en Affkom,
Som kan fortjæne Frederik til Konge.
Og saa oplever I en Dag, som denne.

Henrik.

Det høre Gud!

Tord Halvorsen.

Det vil han vist bønhøre!

Halvor.

Navnløs Salighed jeg finder
I min glædedrukne Sjæl.
O! jeg seer paa Annas Kinder
Morgenrøden til mit Hæld.
Fader! den min Sjæl begjærte,
Ejegode! gav du mig;
Ej min Vandel, ej mit Hjerte,
Himlen, Himlen, lønne dig.

Anna.

Halvor! dig mit Øje sige:
O! hvor kjær du er min Sjæl!

See din himmelglade Pige
Baever, svimler ved sit Hæld,
Fader! den min Sjæl begjærte,
Ejegode gav du mig,
Disse Læber — dette Hjerte —
Mine Taarer takke dig.

Peter.

Bølgen er jeg vandt at pløje,
Og at frydes ved min Stand;
Men min Grethes skjønne Øje
Lærte mig at elske Land.
Fader! hædret skal du være,
Mindet, som min Grethes Navn,
Kjær, som Dannerflagets Ære
Midt paa Havet og i Havn.

Grethe.

Troefast dig skal Grethe følge,
Elskte Peter! hvor du gaaer,
Over Søe og vilden Bølge,
Det en Søemands Viv anstaaer.
Fader! mindet skal du være:
Elsket selv i Peters Favn;
Thi af dig skal Fædre lære
At fortjæne Fader-Navn.

Hans til de tvende andre.

Os er Fadernavnet Ære,
Kommer Brødre! stemmer i:
Glad, som vi, hver Fader være!

Hal-

Halvor og Peter.

Lykkelig hver Søn, som vi.

Anna og Grethe.

Lykkelig hver Brud, som vi.

Chor

Peter. Halvor. Anna. Grethe. De tre Gamle.

Os } er Fadernavnet Ære.
Jer }

Stemmer, stemmer alle i:

Glad som vi } hver Fader være.
j }

Peter og Halvor.

Lykkelig hver Søn som } vi.
som } j.

Lykkelig hver Brud som } vi.
som } j.

En Bondekarl.

Vor Faer! nu kommer alle Mand til Gilde!

Hans til Bondekarlen.

Godt Søn! — kom, lad os møde dem paa Vejen.

Sidste Scene.

Mænd, Qvinder, Karle, Piger og Børn af begge Kiøn komme frem under en landlig Musik; de føre med sig nogle Høstredskaber, andre Vaaben, Søefolket fører et Flag med sig.

Chor.

Gud gav os et velsignet Aar,
Bag Hvermands-Gaard

En Hæse staaer,
Og fuld er Hvermands Lade.
Den arme ej tomhændet var,
Sin Pose fuld af Ax han bar,
Gud gav os et velsignet Aar;
 Thi vil vi være glade!
 Hvor Leen klang,
 Hvor Piger sang,
Der Qvæget nu paa Stubben gaaer;
Gud gav os et velsignet Aar.

Oldinge.

Han gav os Landefred,
Og Frugten af vort Ansigts Sved,
Han fyldte Bondens Lade;
Thi vil vi være glade.

Chor.

Gud gav os et velsignet Aar;
Thi vil vi være glade.

Dands.

Qvinder.

Livsalige Fred,
O! du skal beskytte
Den straatakte Hytte,
Og Frugtbarhed følge dit yndige Fjed,
Livsalige Fred.

Mænd.

Lyksalige Stand,
Som Rigdom ej kjender;

Men

Men flittige Hænder,
Og Lyst til at dyrke og værne dit Land,
Lyksalige Stand.

Dands.

Hans

Fulgt af Bønderne, nærme sig Friheds-Støtten.

Her Dannemænd staaer Friheds Minde,
For Landets Fader, Bondens Ven.
O! kommer Piger! Krands at binde,
Det frie Hænder satte hen,
En Blomsterkrands hver haabfuld Sommer,
En Krands af Ax hver Høst, som kommer.

Chor

O Gud velsigne Christian;
Thi Frihed, Frihed skjænkte han! —

Dands.

Halvor.

Kiæk i Strid,
I Freden blid
Skal Dannerkongens Kriger være,
Sin Banner skal han ære.
Døe før han den skal svige,
Aldrig for Faren han vige:
Til Fødelandets Forsvar han frejdig skal gaae,
Hvor Fjenderne staae,
For Huus og for Hjem han drabelig slaae.

Chor af Soldater.

Til Fødelandets Forsvar han frejdig skal gaae,
Hvor Fjenderne staae,
For Huus og for Hjem han drabelig slaae.

Peter.

Danmarks Flag,
I Fred og Slag
Skal danske Søemænd helligt være,
Det Havet ydmygt bære,
Medbør og Hæld det følge
Gjennem den skummende Bølge.
Til Hæder og Velstand en Søemand laer staae,
Over Bølgen den blaae,
Med vindsvangre Sejl ved knagende Raae!

Chor af Matroser.

Til Hæder og Velstand ꝛc.

Anna.

Frihedes Minde!
O, hvor er du skjøn!
Naar jeg vorder Danneqvinde!
Bringer jeg til dette Minde
Glad min førstefødte Søn.
Ploven skal han kjøre,
Værget skal han føre;
Men naar han kan nævne Moder,
Skal han nævne Fødeland,
Og velsigne Christian.

Grethe til Peter.

Din Grethe lever vel den Dag,
Hun med en Søn sin Peter glæder;
Da tager jeg det danske Flag,
Og over Drengens Vugge breder.
Min Peter tidlig ham skal lære

En

En Søemands sande Sindelag:
Stolt af sin Hædersstand at være,
Og slaae og døe for Danmarks Flag.

Chor.

Fra Nordkap ned til Elbens Bred
Boer Velstand, Frihed og Fred.
Leve vor Konge! Leve hans Søn.
Det er vort Ønske, det er vor Bøn.

Dands.

Hans.

Nu Brødre! vi er eenige i Hjertet,
Og dog forskjællige i Sprog og Sæder.
Nu, kommer! laer os qvæde hver sin Vise
Paa sin Maneer.

Henrik og Tord.

Ja vel!

Hans.

Nu! jeg begynder:

Hans.

Frugtbare Marker og skovgroete Slætter,
Fiskrige Have omgive vort Land.
Bølgen beriger og Ageren mætter,
Gavnlighed adler hver Alder og Stand.
Ære sin Øvrighed, elske sin Lige,
Tro mod sit Land, og sin Konge, og Møe,
Saa tænker Dansken, og før han skal svige,
Før skal han døe.

Hen-

Henrik.

All bruust de See, all druut de Flooth
Dat Lant to öwerswämmen,
Man Wie verstaht mit Kuust un Mooth
To diicken un to dämmen.
Dat fette Veeh im Kleuver geit,
Und unse Buur den dreemal mai't,
Stolt is de Buur op sinen Stant,
Un tro sin König, Wiew un Lant *).

Tord Halvorsen.

Malmrike Fieiller aa kojnrike Daler,
Skoger taa Biørk aa taa Furu aa Gran,
Elver aa Viker med Smaafisk aa Hvaler,
Tusinfoll Got ga vor Herre vort Land.
Dierv taa si Frihet, sit Mot aa si Styrkie.
Griaug paa Roos æ hver Odelsfødt Mand;
Men aat sin Konje, sit Land, aa si Fyrkie
Ingen nej ingen va truar ein han **).

De

*) End bruser Hav, end truer Flod
Vort Land at oversvømme;
Dog vi forstaae, med Kunst og Mod
At dige og at demme.
Det fede Qvæg i Kløver gaaer,
Tre gange den vor Bonde slaaer.
Stolt er den Bonde af sin Stand,
Og tro sin Konge, Viv og Land.

**) Malmrige Fjelde og kornrige Dale,
Skove af Birk, og af Fyr, og af Gran,
Elver og Viger med Smaafisk og Hvale,
Tusindfold Got gav vor Herre vort Land!
Diærv af sin Frihed, sit Mod, og sin Styrke.
Gridsk paa sin Roes er hver Odelsfødt Mand;
Men mod sit Land, og sin Konge og Pige
Ingen var mere oprigtig end han.

De tre Fædre tilsammen.

Eenige Brødre det ville vi være!
Bundne ved Slægtskabs og Broderskabs Baand.
Een er vor Konge, og een er vor Ære,
Derpaa vi give hinanden vor Haand.
Ære sin Øvrighed, elske sin Lige,
Trofast mod Land, og mod Konge og Møe!
Saa tænker alle, og før vi skal svige,
Før skal vi døe!

Nogle Ungkarle og Mænd til Halvor og Peter.

I eders elskte Qvinders Favn
Skal eders Hjerte lønnet være.
O! gid en Faders Hædersnavn
Engang I maae med Glæde bære.

Halvor og Peter.

O! hvis vi nu for Fredrik stod,
Til ham vi frejdigt skulde sige:
En Krone blev din Fødsels Lod;
Bliv stor! lyksaliggiør dit Rige!
Det Navn, du skal som Konge bære,
Nyd i Marias ømme Favn:
Dit Valg, din Løn, din Krones Ære,
Er Faders dyrebare Navn.

Chor.

Dit Valg, din Løn, din Krones Ære,
Er Faders dyrebare Navn.

Chor af Koner og Piger.

Den Krands med Blomster smykket ud,
Skal eder bolde Piger lære:
I Favren Vaar stod Jorden Brud,
Fordi den Moder skulde være.

Anna og Grethe.

O! var vi to i Kjøbenhavn,
O! hvor vi da os skulde fryde!
Vi rev os løs af eders Favn,
For Fredriks Viv en Krands at byde:
Af Ax den skulde bundet være,
Med Høstens Blomster smykket ud,
Af den Fyrstinden skulde lære,
Hvi Jorden stod i Vaaren Brud.

Chor.

Af den Fyrstinden skulde lære,
Hvi Jorden stod i Vaaren Brud.

Tord Halvorsen.

Jeg eengang Femte Fredrik saae,
Jeg græd af høj og sønlig Glæde.
En Himmel i hans Aasyn laae,
Hans Bryst var Godheds Kongesæde!

Nu saae jeg Christjan og hans Søn,
Og Fredriks skjønne unge Qvinde:
Jeg Gubbe bad en stille Bøn,
Og Himlen saae min Taare rinde.

Jeg bad: o Gud velsigne jer!
Og giv jer Børn og Hæld og Hæder.
Og hvad jeg bad, jeg beder her,
Det Danmark, Norge, Holsteen beder.

Chor.

Bryder Jubel Samlyd ud!
Stemmer alle i:
Frihed er fra Gud,
Kongen lod hans Bud:
Kongen gav os fri,
Ham velsigne vi.

